

De col·laboració

Sindicat i Mutual

PODEM amb certa autoritat, avui per avui, parlar de Sindicat i Mutual i ho podem fer perquè la col·lectivitat mèdica de Catalunya pel nombre d'inscrits, sigui en el Sindicat, sigui a la Mutual, hem format una raó social, consciencialment parlant, digna del respecte que imposa el sagrat deure del nostre esdevenidor.

Hem arribat allà on volíem anar? No. Tenim una bona drecera pel camí emprès, però la fi del nostre camí ni tan sols s'obria. Hem explorat voluntats i hem fet el miracle, donada la manera de ser de la gran família mèdica, i aquest miracle és que hagin vingut un respectable nombre de metges en quantitat i qualitat, i havem confiat plenament els nostres interessos a les persones directives i amb aquesta confiança mútua fem via treballant sempre per la dignitat de la classe que és, en definitiva, la clau dels nostres anhels.

Pertanyen a la Mutual, segons les dades del Butlletí del mes de setembre, 1.443 al primer Grup d'Invalidesa, 1.034 al segon, 742 al tercer, 338 al quart. Als Grups de Vida, segons l'esmentat Butlletí de setembre, sumen 652 del primer de Vida, i 377 al segon.

No hi ha, com es veu pel número d'inscrits, a l'Invalidesa i Grups de Vida una relació que normalitzi la situació.

A què obeeix aquesta anormalitat? Es que a la classe mèdica la preocupa més la malaltia que la mort? Es que la mort no pot venir i que la dona i els fills, prolongació natural de la nostra existència, no s'han de tenir en compte i no són dignes del sentiment d'home, de pare, de germà, de fill, etc.?

Es que pensem que 100 o 200 pessetes mensuals no solucionen cap conflicte econòmic, a no ésser que es visqui en un poble rural d'última categoria?

Es que els metges pensen més amb contraure una malaltia, ja sigui per contagi dels mils contagis a què sempre estem exposats?

Es que la classe mèdica està convençuda que per raó de moltes raons qui més qui menys té una tara que ell amb la seva dèria de llegir i més llegir es pensa que entrarà totseguit a l'invalidesa? Jo conec un company que fa dotze anys que em va dir que no arribaria als 35, perquè estava convençut que tenia un cranc a l'estómac i avui en té quaranta i dona gust veure'l menjar; tenia una dispèpsia nerviosa, però ell ha viscut 5 o 6 anys llegint tota la patologia digestiva. I d'aquests casos n'hi ha a dotzenes.

Es que el Grup de Vida no progressa per manca de l'estat de matrimoni entre els metges? No. Doncs, on radica la causa d'aquesta desnivellació tan fonamental? A la manca de relació; molts no estem assabentats del que som. Molts no sabem la drecera del camí. N'hi ha que som com alguns catòlics que va a missa per compliment del deure sense saber l'importància d'aquest acte de l'Església.

Solucionem de pressa el CASAL, tinguem una casa ben nostra i donem-li dignitat de temple. Estudiem la creació d'un Col·legi pels fills de metge, amb professors veritat; llavors vindrà tot, i el que em deia un company de relativa situació econòmica, doneu-me bona instrucció al meu fill i vos dono tots els interessos dels dos Grups de Vida. Fins a cert punt té raó, pensant que una carrera o una il·lustració és un gran patrimoni. Es molt difícil, amb pessetes i tot, tenir els fills il·lustrats.

Estudiem tots plegats el que manca fer, som molts i de tots colors.

IGNASI DE LLORENS

Vilabert, octubre de 1925.